

ESTOTE BENEDICTI

občasník samporských benediktínov — 21. číslo — Vianoce 2017

...chlapček sa nám narodil,
daný nám je syn... a bude nazvaný:
zázračný Radca, mocný Boh,
večný Otec, Knieža pokoja
(Iz 9, 5)

Najúžasnejšia správa, ktorá patrí všetkým ľuďom, je nemeniteľná.

Preto ju s radosťou opakujeme:

**Dnes sa vám
v Dávidovom meste
narodil Spasiteľ,
Kristus Pán.** (Lk 2, 11)

*Všetkým Vám, milí priatelia,
prajeme:*

*Kristus Pán – svetlo sveta
nech svojím svetlom
osvetľuje Vašu cestu,
nech svojím teplom – láskou
zohrieva Vaše srdce,
nech svojím jasom
presvieti všetky Vaše temné chvíle pravdou,
že On je s Tebou, pri Tebe a v Tebe
dnes, zajtra i naveky!*

Požehnané sviatky Božieho narodenia i nový rok v Jeho svetle.

S láskou a modlitbou

mnísi benediktíni

Miesto úvodu darček

Modlitba žalmu je svetlo, ktoré nám daruje Boh v tme nášho života. (kardínal Lustiger)

V živote som už prečítal veľa dobrých a múdрых kníh. Ale ani v jednej z nich som nenašiel to, čo by mohlo uspokojiť a potešiť moje srdce tak ako štyri slová zo žalmu: „Ty si so mnou“. (Imanuel Kant)

Aj týmito myšlienkami dvoch slávnych osobností vás chceme povzbudiť k modlitbe žalmov. Naším malým **darčekom je opäť „miniŽaltár“** pre nenáročných na rok 2018. Tvorí ho najdlhší žalm. V úvode diára sa okrem iného dozviete:

Žalm 119 je návod k šťastiu...

Žalm 119 vychádza z úprimnej a opravdivej túžby po Bohu...

Žalm 119 je o nádeji, ktorú, v beznádeji žalmistu, prebúdza Božie slovo a Pánov zákon...

Žalm 119 prináša do srdca veľa útechy a radosti...

Nech Vám modlitba tohto nádherného žalmu prináša do duše veľa útechy a radosti a nech sa stane zdrojom dobroty Vášho srdca.

Praje **redakcia**

Sampor, Božie narodenie 2017

Descendit de caelis Salvator mundi. Gaudeamus!

Pripomíname si toto tajomné radostné posolstvo, ktoré zaznelo v betlehemskej noci. Aj po vyše dvoch tisícročiach „veľkú radosť“ Cirkev prežíva nanovo. Vlna nežnosti a nádeje, ktorá má svoj zrod v pravde „*Verbum caro factum est et habitavit in nobis*“ naplňa srdce človeka.

V jasličkách vidíme toho, ktorý poháňaný láskou k ľuďom, *stal sa chudobným, aby sme sa jeho chudobou obohatili* (porov. 2 Kor 8, 9). Vianočný stromček ozdobený svetielkami pripomína, že narodením Ježiša rozkvitol strom života v púšti ľudstva...

Svojím narodením v Betleheme večný Boží Syn vstúpil do dejín každého z nás. Tajomstvo vtelenia a skutočnosť udalostí vo svete nás však núti vidieť dva vtelené protiklady. Božia láska – Kristus vtelený Boh a človek a proti tomu vtelené zlo (vojny, terorizmus, násilie, bezprávie...)

Neviditeľný Boh sa dáva nielen spoznať v človekovi Ježišovi Kristovi, ale zároveň vidíme v Ježišovi aj pravú tvár Boha. Ježiš svojou Božskou láskou ukázal, že Boh je zaľúbený do každého človeka.

V Slove vtelený Boh „hovori“ celému ľudstvu svoje najvnútornejšie slovo,

slovo od ktorého už nie je možné odstúpiť, pretože je najväčším skutkom Boha. Ono je pravým Bohom vo svete. A to slovo znie: „**MILUJEM ťa svet i teba človek**“. To vtelené slovo lásky – Ježiš hovorí (svedčí), že medzi večným Bohom a nami ľuďmi má byť **spoločenstvo tvárou v tvár a srdcom k srdcu**. Narodením Ježiša toto spoločstvo už začalo...

Boh čaká, aká bude odpoveď každého jedného z nás na ním „vypovedané“ Slovo.

Našou odpoveďou nech je vykročenie na cestu spravodlivosti, pokoja a lásky, ktorá je síce ťažká, ale možná a preto pre nás i záväzná.

o. františek

Vieme, že jestvuje večný život, ale nezakúsili sme ho. A tak ustavične narážame na zlo tohto sveta. Spolu s Pascalom musíme stavať na večnosť. Ježiš nám o večnom živote veľa neprezradil, ale istotu predsa len máme, že nič z toho, „čo je pravdivé, čo je cudné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je milé a čo má dobrú povesť, čo je čnostné a chváľtebné“ (Flp 4, 8), ani nič z toho, čo je krásne, nebude zničené, naopak, bude završené a naplnené.

(kardínal Robert Sarah)

Vo Svätom písme sa často hovorí o rôznych stromoch. Okrem iného ma zaujal figovník, o ktorom píše vo svojom evanjeliu Marek (Mk 11,12-14.20): „Keď na druhý deň z Betánie odchádzali, pocítil hlad. Zďaleka zazrel figovník s listím. Išiel k nemu, či na ňom niečo nenájde. Ale keď k nemu prišiel, nenašiel nič, len listie; nebol totiž čas fig. I povedal mu: „Nech z teba už nikdy nik neje ovocie!“ A jeho učeníci to počuli... Keď ráno išli popri figovníku, videli, že vyschol od koreňa.“

Čo nám chce táto udalosť povedať? Pán má právo prísť kedykoľvek, aby zobral ovocie z figovníka nášho života. Hľadá ho, nie je povrchný a nerobí nič na základe prvého pohľadu. Samozrejme, že to je vyjadrenie nášho vnímania jeho vševedúcnosti. Keďže on všetko vie, nemusí skúmavo pozerať a hľadať. No tu ide o naše pochopenie jeho postoja. Prečo sa spomína listie? Zazrel figovník s listím... Našiel len listie? Nestačilo povedať, že na ňom nič nenašiel? To listie má zrejme pre nás čosi znamenať. Môže byť označením našich slov, aj tých pobožných, ktorými pokrývame konáre svojho života. Do konca to

môžu byť slová našich modlitieb – „Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa“ (Mt 15,8). Môžu to byť naše nesplnené rozhodnutia a predsavzatia. Môže to byť všetko, čo žijeme, a v čom nie je prítomný Pán. Môže to byť všetko, čo nie je ovocím Ducha. Krásne listie, ktoré je príslubom ovocia, a predsa žiadne ovocie nechráni. Má svoj pôvab, ale nestačí na to, aby utišilo hlad. Mnohých môže nadchnúť, ale nakoniec prináša sklamanie. To je vtedy, keď nežijeme to, čo vyznávame.

Pri Ježišovom tvrdom postoji môžeme hneď namietat: Veď nebol čas fig! Ale či Pán nemá právo od nás kedykoľvek požadovať „zúčtovanie“?! To len my si neraz myslíme, že sme mladí, zdraví, že máme čas... „Potom neskôr sa budem usilovať žiť dobre.“ Ale o našom čase nerozhodujeme my. Ak áno, tak len natoľko, čím vyplníme prítomný okamih. Lebo nám nepatrí ani minulosť a už vôbec nie budúcnosť. Málo na to myslíme. Náš čas je tu a teraz. Správy sú plné katastrof, v ktorých zomierajú ľudia, ktorí sa cítili mladí a zdraví. Išli sa zabaviť, oddýchnuť si, nakúpiť, išli za lepším zajtrajškom... Smrť ich násilne zastihla na pláži, na vianočných trhoch, v metre, v hoteli, v lietadlách, na mori... Je toho viac ako dosť. Tam všade k nim pristúpil Ježiš a hľadal ovocie. Neprislúcha nám hodnotiť, čo tam našiel, či len listie, alebo aj niečo iné. To už zhodnotí Pán. My len máme nádej, že všetci títo boli zrelí a to bol ich najvhodnejší čas. Do toho vstupujú aj náhle odchody našich blízkych, ľudí z nášho okolia. Sú tu odchody malých detí. Sú to odchody pre nás nevysvetliteľné, ale Pán usúdil, že teraz je ten vhodný čas.

Čo s tým urobiť, aby nás to neprekvapilo? V prvom rade dbať na to, aby naše slová a skutky neboli lístím, ale aby boli príjemným ovocím. To je stále snaha o život v posväcujúcej milosti. Okrem tejto snahy je tu stále úsilie o konanie skutkov lásky, o praktizovanie iných čností. Možno nemáme vždy príležitosť k dobrým skutkom, ale tie, ktoré máme, treba využiť. Konanie dobra máme mať zakódované v sebe. V ňom sa posilňujeme modlitbou, ktorá má byť okrem oslavy Boha, aj príhovorom za tých, o ktorých vieme, že túto pomoc potrebujú. Vnímový a citlivý človek vie presne, kto čo potrebuje. A pritom sa neriadi právom, ale láskou.

Keďže Pán prichádza vtedy, kedy podľa nás ešte „nie je čas fig“, musíme byť stále pripravení. Uvedomovať si to vo dne, v noci. Vo dne sa treba častejšie postaviť pred Boží tribunál, keď nie ináč, tak aspoň pri večernom spytovaní svedomia. Líhať si na odpočinok treba vždy s vedomím, že sa ráno nemusíme prebudiť. Sv. Ján Bosko a iní praktizovali cvičenie dobrej smrti. Išlo nielen o spytovanie svedomia a ľútosť, ale aj o usporiadanie svojich časných vecí, aby nás smrť nezaskočila a nenechali sme iným po sebe kopu neporiadku. Sv. Benedikt spája konanie dobra, teda ovocie na našom strome života s pripravenosťou na smrť. V Regule, v kapitole o prostriedkoch dobrých skutkov píše tieto slová: „Každý deň mať pred očami očakávanie smrti“ (RB 4,47). Nejde tu o strach pred smrťou, ale jej očakávanie, pripravenosť na ňu, usporiadanie všetkého tak, aby nás nezaskočila.

Čím častejšie budeme s Pánom, najlepšie nepretržite, tým lepšie pre nás.

Neprekvapí nás. Ba naopak, bude naplnením našej túžby.

Básnik Rainer Maria Rilke napísal: „Kto nás to tak nasmeroval, že od narodenia sme na odchode?“ Vianoce sú symbolom nového života a ich kúzelnú atmosféru dotvára stromček. Ale narodenie smeruje k odchodu, čo nám môže pripomínať figovník.

o. Vladimír OSB

Čo znamená úsmev v čase Vianoc

Nestojí nič, ale **urobí mnoho**. Obohacuje tých, ktorým patrí, neuberá tým, ktorí ho dávajú. Trvá chvíľu, ale niekedy sa naň spomína celý život. Nikto nie je tak bohatý, aby sa bez neho obišiel, a nikto tak chudobný, aby sa ním nestal bohatším.

Tvorí doma šťastie, podporuje dobrú vôľu v praktickom živote a je pojátkom priateľstva. Je odpočinkom unavenému, nádejou malomyseľnému, slnečným svetlom smutnému a najlepším prirodzeným prostriedkom proti trápeniu. Nedá sa však kúpiť, vyžobrať, vypožičať ani ukradnúť, stáva sa pozemským statkom vtedy, až je daný.

A ak je snád v tomto vianočnom období niekto z vášho okolia tak unavený, že sa na vás neusmeje, nechceli by ste sa naňho usmiať vy? Pretože nikto nepotrebuje úsmev toľko, ako ten, kto už nemôže žiadny rozdať.

Obdarujme sa úsmevom navzájom.

Nedeľa 22. októbra 2017 sa zaradila k tým, ktoré sú pamätnými dňami nášho spoločenstva. A pre jedného z našich bratov – brata Igora Hajasa OSB – sa stala dňom ešte plnšieho zasvätenia sa do služby Bohu.

Od skorého rána doširoka otvorená brána kláštora pozývala návštevníkov ku vstupu. No aj keď šíriaca sa vôňa a prestreté stoly v refektári i v Dome chleba lákali, neboli cieľom, za ktorým prišlo množstvo návštevníkov.

Rodinní príslušníci, známi, dobrí priatelia, veriaci z blízka i z ďaleka zaplnili kostol i jeho okolie do posledného miesta. O jedenástej hodine preplnenou chodbou prešiel banskobystrický biskup Mons. Marián Chovanec, ktorý s hosťami a mníchmi slávil pontifikálnu svätú omšu. Počas nej vkladáním rúk a konsekračnou modlitbou ordinoval brata Igora Hajasa OSB za diakona.

Potom nasledovali neformálne blahoželania bratovi Igorovi. Tým najvzácnejším a najbližším gratulantom bola jeho deväťdesiattriročná starká Žofia. A keďže gratulanti boli v hojnom počte, mal sa čo obracať.

Po duševnom naplnení prišli na rad žalúdky. Hostom chutilo, a tak kuchárom adresovali množstvo pochvál. (Týmto ich ubezpečujeme, že všetky odkazy boli adresátom do kuchyne vzorne doručené.)

Chceme sa touto cestou zároveň poďakovať všetkým priaznivcom, ktorí nám mnohorakou formou pomáhali pri príprave slávnosti.

Aké sú pocity a dojmy novoordinovaného diakona po prvých dňoch a týždňoch v novej službe? Na to sa ho opýtal otec František a Vy máte možnosť dozvedieť sa to na ďalšej stránke...

väčšiu radosť z toho, že som prijal diakonát, mala moja stará mama.

5. Na čo sa tešíš a čoho sa obávaš? Teším sa na to, že touto službou môžem slúžiť svojim bratom, či už v kláštore, alebo mimo neho, s čím sú spojené aj moje obavy či a ako to zvládnem. Pred vysviackou som však všetky svoje obavy odovzdal Pánovi, pretože som si uvedomil, že tu vlastne

nejde o mňa, ale o Krista, ktorý bude konať a hovoriť prostredníctvom mňa.

6. Čo odkážeš našim čitateľom? Uvedomujem si, že mnohí z čitateľov nás rôznym spôsobom podporujú. Chcem sa im poďakovať za to, že aj ich zásluhou sa na Slovensko po mnohých rokoch vrátili mnísi, medzi ktorými som našiel svoje miesto aj ja. Tiež by som ich chcel poprosiť o modlitbu za naše mníšske spoločenstvo, pretože to veľmi potrebujeme k tomu, aby sme mohli verne nasledovať Krista.

1. Ako a kde si sa pripravoval na diakonskú vysviacku? Duchovné cvičenia som absolvoval v našej pustovni, v ktorej som strávil 5 dní. Zúčastňoval som sa ranných chvál a svätej omše so spoločenstvom mníchov a potom som sa v pustovni venoval modlitbe, čítaniu a prednáškam, ktoré som počúval v elektronickej podobe.

2. Na čo si myslel pri vysviacke? Snažil som sa myslieť len na to, čo práve prebiehalo v liturgii. Na slová a gestá, ktoré boli v obrade vysviacky, aby som si lepšie uvedomil, aký dar dostávam a k čomu ma bude zaväzovať.

3. Aké boli tvoje prvé pocity po vysviacke? Napriek povinnosti venovať sa rodine a hosťom, ktorí prišli, moje pocity boli plné vďačnosti, radosti a pokoja z prijatého daru diakonátu.

4. Kto z tvojej rodiny mal najväčšiu radosť? Určite sa tešili všetci, ale ak by som mal byť konkrétny, tak si myslím, že naj-

Na mnohých umeleckých vyobrazeniach narodenia Ježiša od známych autorov alebo aj v jednoduchom prevedení „betlehemov“, ktoré zobdia naše príbytky v čase Vianoc, nechýbajú zvieratá. Za malým Ježišom spoza válova vystrkujú svoje hlavy vól a osol.

Zvieratá, ktoré by nám v betlehemoch chýbali, sa však priamo v texte o narodení Ježiša nespomínajú. Ako sa do príbehu dostali? V evanjeliu čítame, že Márii nadišiel čas pôrodu „*i porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a uložila do jasiel, lebo pre nich nebolo miesta v hostinci*“ (Lk 2,7). Tento text bol často interpretovaný ako odmietnutie manželského páru z Nazareta, pre ktorý sa našlo miesto iba v maštali. Miesto narodenia Ježiša bolo potom často zobrazené ako jaskyňa s jaslami vzdialená od príbytkov v Betleheme.

Hovorí to aj biblický text? Pohostinnosť je na Blízkom východe vysoko

Spodné podlažie domu z 1. storočia (Aṭ-Ṭayyibah)

cenená ešte aj dnes. Prečo by Jozef s Máriou hľadali miesto v ubytovni, v hostinci, či útulku a nie u príbuzných a známych, keď Jozef pochádzal z Dávidovho rodu? Grécke slovo *kataluma* znamená prístrešok, v ktorom si mohli cestujúci odpočinúť, teda aj ubytovňu, a preto je v moderných prekladoch často použitý pojem „hostinec“. Slovo však označuje aj „miestnosť“ súkromného domu (Lk 22,11), preto je vhodné aj v texte o narodení Ježiša prekladať a interpretovať ho ako hlavnú miestnosť v dome. V prvom storočí bol priestor roľnícko-pastierskeho domu zvyčajne rozdelený do dvoch častí a do jednej z nich boli na noc privedené zvieratá. Tie na jednej strane svojím dychom vyhrievali priestor pre ľudí, na druhej strane boli pod dohľadom majiteľa, aby mu ich nik neodcudzil. Takže maštal nebola kdesi mimo, dokonca za mestom, ale bola súčasťou domu. V dome, kde zvieratá žili spolu s ľuďmi, sa Márii narodil Ježiš. A keďže miestnosť bola plná ďalších hostí, ktorí prišli do Betlehema splniť rozkaz

cisára o súpise ľudu, miesto, kde Ježiša uložili, boli jasle. Novonarodené, útle, bezmocné dieťa, uložené v jaslach je Bohom. Božie narodenie v človeku. Veľkosť Boha ukrytá a zaodetá v obyčajnosti. Len málokto by ho tam hľadal. Definitívny vstup Boha do dejín by mnohí očakávali v pompéznejšom štýle a viditeľnejšom prevezení. Boh vstupuje a je prítomný INAK. Jasle sa tej noci stávajú významným pre pastierov. Anjel im oznámil: „*V Dávidovom meste sa vám dnes narodil Spasiteľ, Kristus Pán. Toto vám bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jaslach*“ (Lk 2,11-12). Pastieri boli pozvaní rozpoznať Božiu prítomnosť v preplnenej miestnosti, v stretnutí rodiny a známych, ktorí sa zišli z rozhodnutia mocných, v obyčajnosti života, v pokojnom spánku či v plači dieťaťa...

Tu majú dôležitú úlohu vól a osol. V dávnom prorocktví Izraelu Izaiáš o nich hovorí: „*Vól pozná svojho gazdu a osol svojho pána, ale Izrael nepozná, môj ľud nechápe*“ (Iz 1,3). Záměna je zjavná. „Hlúpy oslík“ pozná, zatiaľ čo človek, ktorého výsadou je poznať a chápať, je ťarbavý a nechápavý. Odtiaľ vól a osol našli svoje miesto aj pri jaslach Ježiša.

Aj dnes ide o to isté. Rozpoznať Boha. V čase, keď budeme stáť pred vyobrazením udalosti narodenia Ježiša, nechajme náš zrak spočinúť aj na volovi a oslovi. Ten pohľad nech je pre nás pozvaním prekročiť všednosť dní a rozpoznať v nich Boha, ktorý je nám blízko, Boha, ktorý sa rozhodol zaodiť sa obyčajnosťou ľudského života.

sestra Fides

Najčastejšie spomínané zvieratá v Biblii:

1. ovce 200-krát
2. baránky 1 880-krát
3. levy 176-krát
4. hov. dobytok 166-krát
5. capy 165-krát
6. kone 164-krát
7. voly 152-krát
8. osly 150-krát
9. kozy 138-krát
10. ťavy 60-krát

Návod k trpezlivosti

Kardinál Robert Sarah v knihe *Sila ticha* spomína príbeh statočnej Satury. Raz sa vybrala hľadať mudrca Tierna Bokaru. Riekla mu: „Tierno, som veľmi vznetlivá. Rozruší ma aj najmenší pohyb. Prosím ťa, požeň ma a pomodli sa za mňa, aby som sa stala pokornejšia, láskavejšia a trpezlivejšia.“ Ešte ani nedohovorila, keď dnu vbehol jej trojročný syn, čo ju čakal na dvore, schytil palicu a prudko ju ňou udel medzi lopatky. S úsmevom sa pozrela na dieťa, privinula si ho, láskavo ho potľapkala a nežne mu povedala: „Ej, ty malý lapaj, takto ubližuješ svojej matke?“ Nato sa jej Tierno spýtal: „Prečo sa nenazlostíš na syna, keď si taká vznetlivá?“ Satura mu odvetila: „Tierno, môj syn je ešte dieťa, nevie, čo robí. Na dieťa v jeho veku sa nemožno nahnevať.“ Tierno na to reagoval slovami: „Milá Satura, choď, vráť sa domov. A keď ťa niekto rozčúli, spomeň si na túto palicu a povedz si: Tento človek sa napriek veku správa ako trojročné dieťa! Buď zhovievavá. Dokážeš to, lebo si sa tak zachovala k synovi, napriek tomu, že ťa tak silno udel. Teraz odídeš a nikdy viac sa

nebudeš hnevať. Budeš žiť šťastne, lebo si sa zbavila zlosti. Dostane sa ti viac požehnaní, než by som ťa ja požeňal. Bude to požehnanie od Boha. Skús prejavovať voči všetkým Božím tvorom takú lásku, akú prejavuješ k synovi.“ Účinok Tiernovej reči bol taký mocný, že Satura sa od toho dňa pozerala na každého, kto ju hneval, ako na dieťa, a odpovedala mu vľúdnosťou, láskou, s tichou trpezlivosťou a úsmevom. Jej zmena bola taká očividná, že na sklonku jej života sa zaužívalo prirovnanie „trpezlivý ako Satura“. Odvtedy ju už nič nedokázalo nazlostiť. Po smrti ju považovali takmer za sväticu.

(Z knihy Roberta Saraha *Sila ticha*, Lúč 2017, str. 198 – 199, krátené)

Staroveká duchovná zásada

Uč sa modliť a odriekať si,
uč sa bojovať a vydržať,
uč sa zabúdať a odpúšťať,
až potom budeš viesť
kresťanský život!

Mama

*Matka je jediné slovo,
pred ktoré netreba dávať
žiadne prídavné meno.
Keď sa povie mama,
znamená to všetko.
Obetavá, súcitná, krásna, nežná, milujúca...*

Deti sa učia podľa toho, ako žijú:

- Ak dieťa žije s kritikou
 - naučí sa odsudzovať.
- Ak dieťa žije s nevraživosťou
 - učí sa bojovať.
- Ak dieťa žije s posmechom
 - učí sa byť ostýchavým.
- Ak dieťa žije s hanbou
 - učí sa byť vinným.
- Ak dieťa žije s toleranciou
 - učí sa byť trpezlivým.
- Ak dieťa žije s povzbudením
 - učí sa sebadôvere.
- Ak dieťa žije s chválou
 - učí sa oceniť.
- Ak dieťa žije s čestnosťou
 - učí sa spravodlivosti.
- Ak dieťa žije s bezpečnosťou
 - učí sa mať dôveru.
- Ak dieťa žije so súhlasom
 - učí sa mať rado seba.
- Ak dieťa žije v priateľstve
 - učí sa nachádzať lásku.

(Dorothy Lew Nolte)

Veríme, že sa nad radami zamyslia rovnako deti, ako i rodičia...

Keď som začal písať tieto riadky, nahliadol som do aktualizovaných štatistik o počte ľudí na zeme. V danom momente nás bolo na svete 7 547 315 202 a v roku 2017 sa narodilo viac ako 124 miliónov detí, teda asi 250 miliónom otcom a mamkám. Umrelo takmer 52 miliónov. Vďaka mamám a otcom, teda rodinám, sa rozrastá i samotné ľudstvo. Z iného pohľadu môžeme povedať, že s jedným dieťaťom sa v jeho živote začínajú aspoň dva nové veľké životné vzťahy – medzi ním a jeho dvomi rodičmi. Tie ho formujú dobrých 20 rokov života a sú základným ľudským prostredím, v ktorom dieťa dozrieva a vzráha sa. Už sme raz v Estote Benedicti (EsBe 13/2014) spoločne listovali stránkami Biblie na tému rodičia a deti – a výchova spočívajúca na otcovi a mame. V tomto listovaní sa zameriame najmä na kritickú stránku vzťahov – na *napätia* medzi rodičmi a deťmi. Z mnohých statí v Biblii opäť vyberieme len niektoré dôležitejšie – a to tie, ktoré sa zmieňujú o tejto delikátnej a dôležitej stránke rodinného generačného vzťahu.

Napätia medzi rodičmi a deťmi majú mnohoraký pôvod. Môže ním byť napríklad „hriech otcov“. A tým je podľa Jeremiáša aj neposlušnosť otcov voči PÁNOVI alebo klaňanie sa iným bohom (Jer 2,5; 3,25; 11,10). Ozeáš

s podobným významom hovorí zasa o hriechu „matky“, ktorá má na tvári znaky smilstva a „medzi prsiami znaky cudzoložstva“ (Oz 2,4). Tieto a podobné obrazy neposlušných rodičov ilustrujú pôvod spoločenského i náboženského neporiadku. Nečudo preto, že Písmo predstavuje PÁNA ako jediného spoľahlivého vychovávateľa, tak rodičov ako aj detí (Oz 10,10; Prís 3,11-12). Keďže hriech

neposlušnosti voči PÁNOVI u rodičov spôsobuje rozvrat, Ezechiel pripomína PÁNOVU výzvu k neposlušnosti detí k rodičom: „Riekol som ich synom na púšti: Nechodte za zvykmi svojich otcov a ich obyčaje nezachovávajúte, nepoškvrňujte sa ich modlami!“ (Ez 20,18). Starý zákon totiž traduje, že dôsledky rodičovských hriechov sa odrážajú do štyroch ďalej žijúcich generácií (Ex 20,5-6; 34,6-7). Z toho dôvodu aj utrpenie synov sa v ich myšliach obracia na hriechy a zodpovednosť ich rodičov: „Naši otcovia zhrešili a niet ich, my vlečieme ich vinu“ (Nár 5,7). Podobne je známe konštatovanie, ktoré si

opakujú Izraeliti v babylonskom zajatí: „Otcovia jedli trpké hrozno a zuby synov strpli“ (Ez 18,2). Proti tomuto cynickému porekadlu Ezechiel predkladá novotu, ktorá má uvoľniť zatrpknutosť synov. Konštatuje, že v PÁNOVÝCH rukách je rovnaký rodič aj syn a každý je sám zodpovedný za svoje skutky: „Syn neponesie vinu otca a otec neponesie vinu syna. Spravodlivosť spravodlivého bude na ňom a bezbožnosť bezbožného bude na ňom“ (18,20). Každá generácia má teda bezprostredný prístup k Božiemu odpusteniu, a nemusí tvrdošijne zotrvať v svojom mylnom chápaní a váľať vinu na iných. Pôvod napätých vzťahov medzi rodičmi a deťmi pochádza i z hriechov detí. Tie neposlúchali nariadenia PÁNOVE, ktoré boli aj pre nich zdrojom šťastného života. „Ale synovia sa vzbúрили proti mne, nekráčali podľa mojich príkazov, nezachovávali moje práva a nekonali podľa nich, hoci má človek podľa nich robiť a podľa nich žiť“ (20,21).

Múdroslovné spisy tradujú, že hlúpy syn robí starosti rodičom: „Blázon pohľadá otcovou disciplínou, lež ten, kto prijíma pokarhanie, správa sa rozumne... Kto striasa disciplínu zo seba, ten sebou samým pohľadá, kto však dbá na to, keď ho karhajú, chytá sa rozumu“ (Prís 15,5.32). Ide o svojvoľníka, ktorý sa nechce podriaadiť ani úplne prirodzenej autorite – rodičom. Kniha prísloví má mnoho poučení pre vládárov, a práve preto mnohé iné napomenutia rodičov deťom treba chápať ako spôsob rozumného zvládnutia života a harmónie s Božím plánom. V prvom rade to boli rodičia a blízka rodina, ktorých povinnosťou bolo vychovávať deti. Deuteronó-

mium uvádza správu o extrémne vzdorovitom synovi, ktorý je zhýralec a pijan. Spis v dávnoveku dovoľuje rodičom postúpiť tento ťažký prípad súdniectvu „starších mesta“, ktorí môžu zvoliť aj najťažší trest – kameňovanie. Išlo by o dospelého syna, ktorý už mal byť sebestačný. Extrémne prísna sankcia v právnom nariadení mala za cieľ odstrániť „zlo svojho prostredia“, nepochybne prísne pedagogická pre ostatných (Dt 21,18-21).

Napätia medzi rodičmi a deťmi vznikajú z hriechov a priestupkov oboch strán. Celkom posledná veta Starého zákona však aj v tejto veci robí epochálny krok vpred. Koniec napätých vzťahov vyrieši až návrat Eliáša: „A obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kľatbou“ (Mal 3,24). Iba prorok, ktorý zvestuje Božie hodnoty a podá ich s nasadením Eliáša, môže oživo-

vať božskú harmóniu, ktorú Boh vložil do vzťahov medzi ľuďmi. Apoštol Pavol svojím prorockým duchom nabádal Kolosanov: „Deti, poslúchajte rodičov vo všetkom, lebo je to milé Pánovi! Otcovia, nedráždite svoje deti, aby nezmalomyselní!“ (Kol 3,20-21). Fakt porúchaných vzťahov má svoj hlavný pôvod v hriechoch, a preto práca na zdravom sebaovládaní dovoľuje Božiemu Duchu, aby pretváral

každého (Gal 5,22). V uvedených biblických prípadoch sú dve skutočnosti, ktoré dnešnej spoločnosti nie sú až také vlastné – rodinná solidarita a spolupatričná viera v PÁNA. Dnešné generačné napätia majú svoj pôvod jednak v rôznych náboženských pohľadoch a jednak v tom, že moderná spoločnosť nezdôrazňuje právo na spoločné dobro, ale často iba právo jedinca. Božie slovo z Biblie nás neučí iba to, že vnútorné napätia pochádzajú aj z hriechov, ale tiež nám pripomína, že medzi členmi treba obnovovať ohľaduplnú a milujúcu solidárnosť.

Nemenej treba priznať potrebu oživiť vedomé a spolupatričné prežívanie viery, nie iba náukovo, ale aj vedome a spoločne pred PÁNOM. Ani harmónia betlehemskej rodiny nebola bez napätí, ale určite žila v snahe uchovávať Božie slovo v šľachetnom srdci, spoločne sa i modlili a boli si jeden druhému nápomocní.

Blažej Štrba

Najúžasnejší dar!

Z neba človek dostal dar. „*Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.*“ (Jn 3, 16). Túto skutočnosť si každoročne pripomíname počas Vianoc narodením Dieťaťa.

Vždy bolo – verím, že i zostane – narodenie dieťaťa v každej rodine tým najúžasnejším darom, ktorý sa nedá s ničím porovnať. A je teda i pochopiteľná veľká radosť ženy, ktorá sa prijatím tohto daru stáva matkou. Pohľad na dieťaťko jej dáva zabudnúť na všetky bolesti, obavy a trápenia spojené s rodením.

Fotky, ktoré lemujú tento text, chcú byť „reklamou“ na najúžasnejšie a najvznesenejšie poslanie ženy „byť matkou“.

Modlime sa, aby túžba po materstve zostávala v žene stále najsilnejšia.

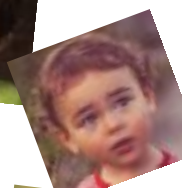
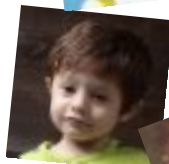

Deti

Len deti láka
nevychodená cesta.
Chcú ňou ísť,
hoci nevidia cieľ,
ani stopy nikoho,
kto by ňou šiel.
Držia sa za ruku,
stačí im,
že nie sú samy.

Urob nás deťmi, Pane.
Daruj nám
odvahu vykročiť
na nevychodenú cestu,
chcieť ňou ísť,
hoci nevidíme cieľ,
ani stopy nikoho,
kto by ňou šiel.
Držať ťa za ruku.
Nech nám stačí,
že nie sme sami,
že ty, Pane,
si stále s nami.

Anna Viglašová

Strelné modlitby

Sú to krátke zvolania – niekedy nahlas, niekedy ticho vyslovené, inokedy len v duchu precítené. Ich veľkou výhodou je, že zapadajú do rôznych životných situácií. Pomáhajú obnoviť si dobrý úmysel, vhodné sú pri pokušlieniach, v nerozhodnosti...

„Kratučká modlitba je veľký poklad,“ vravievali otcovia. Starí mnísi používali najčastejšie verše zo žalmov. Jeden z nich sa stal, možno povedať, univerzálnym. Pred každou prácou, cestou alebo rozhodnutím sa mnísi prežehnali a povedali druhý verš Žalmu 69.

Svätý Ján Kasián, jeden z mníšskych otcov 4. storočia, píše o pustovníkoch, ktorí našli v jedinom žalmovom verši obsah celého evanjelia. Snažili sa neprestajne si ho opakovať a žiť ho.

Už vyše 1 500 rokov začínajú nielen benediktíni, ale všetky zasvätené osoby latinskej cirkvi svoje liturgické modlitby každý deň a každú hodinu tým istým veršom:

Bože, príd mi na pomoc.

Pane, ponáhľaj sa mi pomáhať (Ž 69,2).

NIEKTORÉ ÚČINNÉ KRÁTKE STRELNÉ MODLITBY

Pane Ježišu Kriste, Syn Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym.

Nedaj, Pane, aby sa moje srdce naklonilo k zlému.

Najsvätejšie Srdce Ježišovo, zmiluj sa nad nami.

Otče, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.

Nech je zvelebená najsvätejšia Trojica.

Bože, zmiluj sa nado mnou hriešnym.

Pane, čo chceš, aby som urobil?

Pane, ponáhľaj sa mi pomáhať.

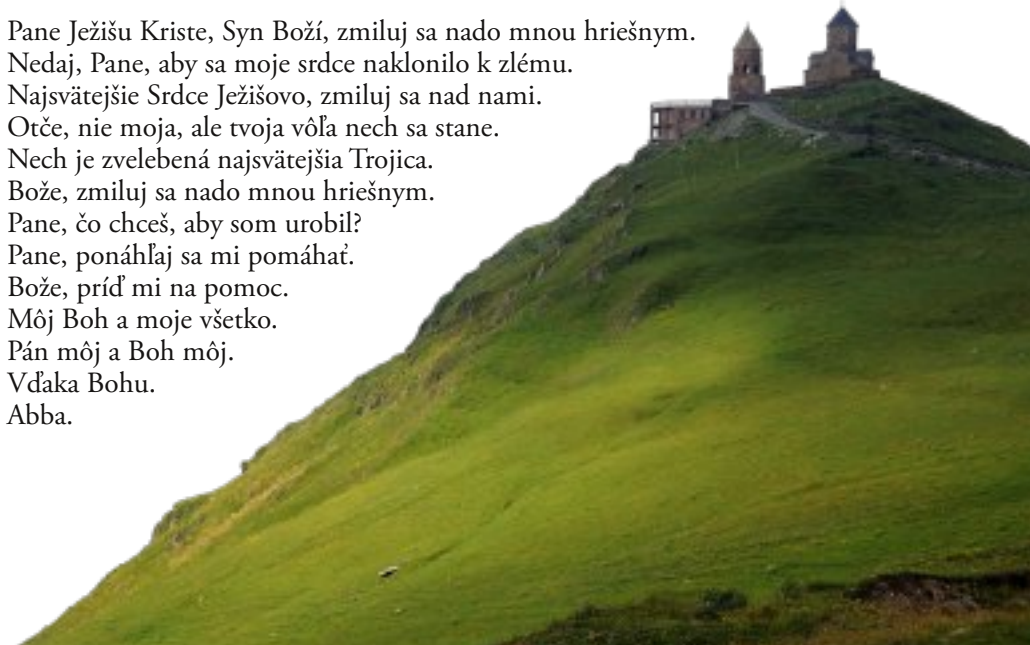
Bože, príd mi na pomoc.

Môj Boh a moje všetko.

Pán môj a Boh môj.

Vďaka Bohu.

Abba.

Z mnohých vašich vyjadrení vieme, že vás vždy zaujíma, ako pokračujeme s prístavbou.

Slová sv. Františka Saleského: „Ak sa nestane to, čo ty chceš, potom sa stane to čo je pre teba lepšie,“ pôsobia pre nás ako terapia na čiastočné sklamanie, ktoré v súvislosti s dostavbou konštatujeme. V tomto roku sme plánovali realizovať celkovú elektroinštaláciu a v náväznosti potom pokračovať v realizovaní podlahového kúrenia. Neočakávane príčiny, ktoré by som v stručnosti vyjadril právnickým termínom „zásah vyššej moci“ spôsobili, že naše plány zostali len v rovine teoretickej. Na nesplnení sa však podieľali i viaceré ľudské faktory. Hoci celkové tohoročné vyhodnotenie je ešte pred nami, k niektorým uzáverom sme už dospeli a máme predsavzatie, aby sa zlyhania neopakovali. Neznamená to, že sme rok prežili so založenými rukami. **Podarilo sa nám brigádnicke urobiť:**

- podlahovú izoláciu v značnej časti prístavby
- dokončila sa posledná časť kanalizácie dažďovej vody
- začali sme s rozširovaním nádvoria pred kostolom
- vybudovali sme oporný múr pri hospodárskej budove
- pokračovali sme v oplotení pozemku.

Dobehnúť zameškané

Hoci končiaci rok nám nevyšiel podľa našich predstáv, nechceme zostať z toho znechutení. Dokončenie prístavby je plánované podľa projektov na rok 2018. Máme predsavzatie dobehnúť zameškané...

Núti nás k tomu nielen rastúci počet hostí, tiež ďalší záujemci o mníšsky život a nadovšetko i to, že by sme chceli mať už veľké stavebné práce dokončené...

Chceme dobehnúť nielen zameškané (elektroinštalácie a kúrenie), ale aj uskutočniť v prístavbe:

- omietky
- dlažbu a obklady
- bielu sanitu
- svietidlá.

Hľadáme možné cesty, ako to všetko uskutočniť. Dúfame, že v budúcom vianočnom čísle budeme písať radostné správy...

Prvú písomnú zmienku o osade Sampor nájdeme v listine v latinском jazyku, od uhorského kráľa a posledného Arpádovca na tróne Ondreja III. Dokument vydaný 17. augusta roku Pána 1300 okrem iného

sa zmieňuje aj o vytýčení hranice susedného čerínskeho chotára. Podľa tohto prameňa prechádzalo ohraničenie čerínskeho územia na juhu popri potoku Sampor (Zampur) k medzníku zemana, rytiera a zvolenského podžupana Heinza zo Sampora. Rok 1336 priniesol zmenu vlastníka samporského majetku. Stal sa ním Mikuláš, Heinzov syn. Mikuláš pravdepodobne nebol dobrým hospodárom. Vzhľadom na svoju chudobu nakoniec predáva svoje pozemky Dobronivskému vicekastelánovi Ondrejovi z Lánca (dnešný Vyšný Lánec). Nato vydal zvolenský župan Donč listinu, na základe ktorej, v jeho prítomnosti, Mikuláš, syn Heinza zo Sampora, predáva svoje majetky vicekastelánovi Ondrejovi. Podľa znenia listiny datovanej z 12. mája 1336 mohol byť Ondrej z Lánca susedom Heinzovho syna Mikuláša už pred kúpou jeho majetku. Ondrej patril k fa-

miliarite župana Donča, o čom svedčí aj jeho funkcia vicekastelána hradu Dobrá Niva (majiteľom hradu bol práve župan Donč). Dňa 26. mája 1336 vydal predstavený Križiackeho rytierskeho konventu johanitov v Ostrihome listi-

nu v prítomnosti Mikuláša a jeho synov Mateja a Mikuláša, podľa ktorej zeman Mikuláš, syn Heinza zo Sampora, spolu so svojimi synmi Matejom a Mikulášom, predal polovicu svojho majetku Sampor, z ktorého ešte predtým predal aj druhú polovicu Ondrejovi z Lánca. Zahmlená zostáva otázka zaradenia šľachticov zo Sampora (Heinz, jeho syn Mikuláš a Mikulášovi synovia Matej a Mikuláš), no vzhľadom na lokálne rozloženie ich majetku možno predpokladať, že patrili k širšiemu rodovému spoločenstvu Raduna. Neskôr sa Sampor dostal do vlastníctva zemanov z Poník. Dedinka Sampor časom prechádza kúpou alebo dedením do držby šľachtického rodu Šošovcov, majiteľov solanky v Prešove, ktorí Sampor vlastnili až do začiatku novoveku.

br. Svorad Mária OSB

Vianočný hymnus na lásku

Keby som svoj dom perfektne ozdobil svetelnými retiazkami, jedľovými vetvičkami a cvendžiacimi zvončekmi, ale nemala lásku ku svojej rodine, nie som nič viac než aranžérka.

Keby som sa lopotila v kuchyni, napiekla kilá vianočných koláčov, navarila labužnícke pokrmy a pripravila vzorovo prestretý stôl, ale nemala lásku ku svojej rodine, nie som nič viac než kuchárka.

Keby som pomáhala variť polievku pre bezdomovcov, spievala koledy v domove pre seniorov a všetok svoj majetok darovala pre dobročinnosť, ale nemala lásku ku svojej rodine, nič by mi to neosožilo.

Keby som ovešala vianočný stromček trblietajúcimi guľami a hviezdami, zúčastnila sa veľkolepých slávností, spievala sóla v kostolnom zbore, ale zabudla na Ježiša, potom som nepochopila, čo sú Vianoce.

Láska preruší pečenie, aby mohla vziať dieťa do náručia.

Láska zanechá zdobenie a pobozká manžela.

Láska je priateľská a trpezlivá napriek chvatu a stresu.

Láska druhým nezavídí ich dom so vzácnymi vianočnými porcelánovými servismi a nádhernými obrusmi.

Láska neokrikuje deti, ale je vďačná za to, že sú.

Láska nedáva iba tým, od ktorých môže niečo očakávať, ale rada obdaruje práve tých, ktorí to nemôžu odplatiť.

Láska všetko vydrží, všetkému verí, vždy dúfa, všetko znáša. Láska nikdy neprestáva.

Mobilné telefóny špičkovej kvality sa rozbíjajú, perlové náhrdelníky sa stratia, golfové palice zhrdzavejú. Ale darovaná láska zostane.

Beáta z Prešova

Keď doma človeku všetko padá na hlavu a ani uprostred blízkych nenachádza pokoj, neurobí nič lepšie, ako keď si zaistí pobyt v Kláštore na Sempore. Tam, uprostred Božieho ticha, milých úsmevov a spokojných tvárí jej obyvateľov – kňazov a mníchov, ten pokoj zaručene nájdete. Na kolenách, v tichu chrámu pred svätostánkom, s pohľadom upretým na kríž a na Toho, kto za nás na ňom visí, sa premeníte. Stačí úpenlivo a z hĺbky srdca dookola opakovať možno jednu, alebo viac prosieb, slová vďaky... Vaše srdce aj hlava sa vyčistí a po hodinách na kolenách, za pár dní, ste odrazu ľahší, šťastnejší, pokojnejší, objavíte riešenia vašich problémov a starostí. Domov určite odchádzate s veľkou túžbou znovu sa tam vrátiť a s veľkou vďakou Bohu za všetko, čo ste tam dostali. Načerpanú silu môžete potom zúročiť v prejavoch voči svojim najbližším – pozornosťou, ochotou darovať sa, obetovať sa v prospech tých, ktorí našu pomoc potrebujú. A tak svedčiť svojím životom komu patríme a kto nás vedie. A keď vaše detividia vaše "premenenie", zbavíte ich starostí, aký darček máte dostať od Ježiška na Vianoce. Nič iné ako objednaný (a zaplatený) pobyt v Kláštore Premenenie Pána v Sempore.

Helenka z Novej Bane

Pochválený buď Ježiš Kristus!

Posielam vám foto z tohoročnej púte v sobotu v Levoči. Po večernej sv. omši začalo pršať – doslova liať... Stála som tam sama so svojimi radosťami a starosťami... Len tak som „cvakla“ do slniečka... Po chvíli, keď prestalo pršať, som nakukla do mobilu. A... vyhĺkli mi slzy. Každý človek túži byť prijatý a ja som to zažila tiež – u Vás v kláštore pred siedmimi rokmi. A zažívam to vždy, keď prichádzam do kláštora. Plnosť. Prijem Vám všetkým, aby ste vytrvali, a tak slúžili. Benediktínska spiritualita je aktuálna stále a hlavne pre ľudí, ktorí žijú vo svete, pomáha naučiť sa modliť a pracovať v každodennom živote tam, kde sa práve nachádzajú. Ďakujem za možnosť prichádzať.

Nech Vás žehná a ochraňuje Pán.

Silvia

Príslovia

Vzdialená voda blízky smäd nehasí.

čínske

Škrvny bohatých sú zakryté peniazmi.

anglické

MLč a zbieraj kamene.

španielske

Raz je nikdy, ale dvakrát je zvyk.

dánske

Rýchlo oheň, rýchlo popol.

holandské

Rakva zmeria každého.

poľské

Luk stále napnutý stratí silu.

talianske

Prázdny klas dvíha hlavu najvyššie.

arménske

Za peniaze tancuje i pes.

portugalské

Ak ťa vedie havran, dôjdeš k mrcine.

arabské

Pokiaľ dýcham, dúfam.

latinské

Samému ani ješť nechutí

slovenské

Vybrané z mailov nášho priateľa

Dušana z Topolčian

Svadobné výročia

Olinka a Alojz oslávili
železnú svadbu.

Barbora a Šimon práve
začali spoločný život.

Vianoce, to sú sviatky rodiny. Základom rodiny je manželstvo. Vždy je správne, keď si manželia pripomínajú výročia uzavretia sviatosti manželstva. Pre osvieženie uvádzame označenie rôznych výročí svadby:

- 1 rok – papierová svadba
- 2 roky – bavlnená svadba
- 5 rokov – drevená svadba
- 6 rokov – cukrová svadba
- 7 rokov – medená svadba
- 8 rokov – plechová svadba
- 10 rokov – ružová svadba
- 12 rokov – niklová svadba
- 15 rokov – sklená svadba
- 20 rokov – porcelánová svadba
- 25 rokov – strieborná svadba
- 30 rokov – perlová svadba
- 35 rokov – pláténá svadba
- 37 rokov – hliníková svadba
- 40 rokov – rubínová svadba
- 50 rokov – zlatá svadba
- 60 rokov – diamantová svadba
- 65 rokov – železná svadba
- 67 rokov – kamenná svadba
- 70 rokov – milostivá svadba
- 75 rokov – korunovačná svadba
(svadba kráľovských klenotov)

Pol'nohospodárske práce vo fotografiách

Do pozornosti

miniŽaltár môžeme záujemcom
poslať. Objednávky na tel. čísle:
0910 655 737

Cez ticho k Ježiškovi

Prišla zima. Obdobie, kedy tvrdne zem od mrazu, voda sa mení na ľad a padajúci sneh zahaľuje všetko. Aj kolobeh svetla a tmy sa mení. Deň je kratší a noci sú dlhšie. Zima je obdobím, kedy nás sama príroda nabáda zotrvať dlhšie v tichu a v očakávaní. Les stíchol, voda mrzne a keď padá sneh, je ticho. Zvuky sa obmedzili, lístie už nešumí, aj polia sú prázdne. Či chceme a či nie, tu v strednej Európe príroda v zime nastoľuje rok čo rok obdobie ticha. A práve v tomto čase prichádza z tradície otcov obdobie očakávania narodenia Ježiška. Narodeného v tichu noci, skoro pod holým nebom – v maštálke, s Máriou a Jozefom.

Ja, človek, súčasť každodennosti, vnímam rýchlosť vplyvu zmeny v mojom okolí. Všetko okolo mňa žije záhadným zhomom, roztržitosťou i únavou. „Je toho veľa“, „je toho málo“, „nie je toho dosť“ ozýva sa z obchodov, škôl, pracoviísk. Volajú manažéri, firmy, rodiny a deti.

Všetci to robíme, lebo nejako v sebe si chceme zaslúžiť Vianoce. Nastoliť ticho v nás je náročná úloha, ale skúsme sa každý za seba dostať k odpovedi na túto úlohu. Veď v tichu a v pravde k nám prehovorí ten, ktorý je mocný a sväté je jeho meno.

Ak uvidíš, milé dieťa, padať sneh, počúvaj, že nič nepočuješ a uvedom si, že všetko dôležité sa deje v tichu. My obľáti sa pripájame k tebe s nádejou, že Ježiš, ktorého očakávame, spolu s čistou Pannou Máriou a svätým Jozefom, nás všetkému naučí.

oblát Tomáš

Mnohí svätí opisovali, ako prechádzali nocou temna, v ktorej prežívali Božiu neprítomnosť ako veľkú hrôzu a prázdnotu duše.

Uvedomujúc si túto skutočnosť sa chcem podeliť o to, čo niekedy prežívam aj ja. Niekedy sme tak naplnení Božou milosťou akoby bez zjavnej príčiny, bez takzvaných „zásluh“, že prechádzame životom ľahučko a ani si nevšimneme, koľko času prejde, ako sa veľa vecí okolo nás zmení. No pravdou je aj to, že ak tá Božia milosť je nám načas odobratá, máme pocit, že čas zastal a náš život sa krúti stále okolo tých istých problémov. Strácame nádej na správne smerovanie nášho života, nevidíme radosť našich blízkych, ani podporu tých, ktorí nás dvíhajú. Je to možno zvláštne, ale v takýchto chvíľach, ak sa prestaneme sústreďovať len na seba, na svoj rozvoj, na svoje „duchovné úspechy“, práve vtedy uprostred „temnoty duše“ bývame najsilnejší. Každému, koho stretávame, nedávame rady, pretože sme ranení, slabí, vyzlečení zo svojho ega. Stávame sa pozornými poslucháčmi, čím umožníme druhým rásť, a práve cez našu slabosť sa Božia milosť rozprúdi v druhom človeku.

Ako otec rodiny si čoraz viac uvedomujem, že moje už takmer dospelé deti nepotrebuju už „silného“ otca, ktorý má na všetko odpoveď... Ale úprimného a niekedy aj „slabého“ otca, ktorý im cez svoju slabosť môže ukázať cestu k veľkému Otcovi.

oblát Miloš

Pod'akovanie!

Vyjadrujeme Vám **úprimné pod'akovanie**.

- za modlitby
- za milodary a finančné príspevky
- za materiálnu pomoc
- za pomoc pri stavebných prácach
- za pomoc pri prácach v záhrade a na poli
- za pomoc pri organizovaní akcií a obsluhu pri nich
- za každú vašu radu a povzbudenie

Veľmi často sme boli Vami rôznym spôsobom obdarení...

Nech Boh štedro odmení každý prejav Vášho dobra.

Aj v roku 2018 zostáva v platnosti, že každý piatok slúžime sv. omšu za všetkých Vás, ktorí nás akýmkoľvek spôsobom podporujete.

Prošba!

V duchu Ježišovho povzbudenia : „*Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvorí vám!*“ obraciame sa na Vás a v pokore vyslovujeme:

„**PROSÍME VÁS O POMOC AJ NADCHÁDZAJÚCOM ROKU 2018**“

Chcete vedieť viac o histórii východných kresťanov u nás?

Aj v novom roku bude pokračovať prof. **Peter Zubko** cyklus zaujímavých prednášok na túto tému. Pozývame všetkých záujemcov.

Prenášky sú raz mesačne, vždy v pondelok od **18.30** do 20.00.

Termíny sú nasledovné: **8. január, 12. február, 12. marec, 9. apríl, 7. máj, 11. jún.**

Moja fujarôčka - Zvolenský fujaristi

vo vianočnom pásme

Ako slovenská fujara až do Betlehema prišla

26. decembra 2017 o 15.30 hod.

v Kláštore **Premenenia Pána** v Sempore.

Tešíme sa na vás.

2 % z daní

S prosbou na vás sa uchádzame
o vaše kladné rozhodnutie pre
OZ **kvet AbvvoB**.

IČO/SID: **45024979**

Právna forma: Občianske združenie

Názov: **kvet "AbvvoB"**

Sídlo: 96231 Sampor,

Kláštor Premenenia Pána, Sampor 50

Viac informácií
a tlačivá na stránke:

www.dvepercenta.sk

Bohoslužby počas Vianočných sviatkov

Vigília a Polnočná (24. 12.).....	23.00
Narodenie Pána (25. 12.).....	11.00
Sviatok sv. Štefana (26. 12.).....	11.00
Sviatok sv. Jána (27. 12.).....	6.30
Sviatok sv. Neviniatok (28. 12.).....	6.30
Piaty deň októavy Vianoc (29. 12.)....	6.30
Šiesty deň októavy Vianoc (30. 12.)...	6.30
Sviatok Svätej rodiny (31. 12.).....	11.00
V tento deň sa koná celodenná adorácia .	
Vešpery a ďakovná pobožnosť.....	18.00
Slávnosť Panny Márie	
Bohorodičky (1. 1. 2018).....	11.00
Zjavenie Pána (6. 1. 2018).....	11.00

Vzájomne

Ako je naším zvykom, priložili sme obrázok
s modlitbou.

Prosme spoločne všetkých anjelov a Pannu
Máriu, ktorá je ich Kráľovnou, za Vaše pred-
savzatie i za naše plány na rok 2018. A navzá-
jom sa modlievajte denne modlitbu
Magnificat, aby sa plány a predsavzatie stali
skutočnosťou.

Kontakty na nás

Adresa: **Kláštor Premenenia Pána**, Sampor 50, 962 31 Sliač

Tel. č.: **0903 982 470**

Email: benediktini@benediktini.sk

Web: www.benediktini.sk

IBAN: **SK18 7500 0000 0040 0856 1679**

Estote benedicti, č. 21, 25. 12. 2017.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.

Redakcia: o. František Štrba OSB. Grafická úprava: o. Michal Mária Kukuča OSB.

Nepredajné.

Teofil Klas

Mám prázdne dlane, Pane

Mám prázdne dlane, Pane.
Ale som ako chlieb, čo čerstvo rozkrojili.
A v pýtaní sa hl'adám postroj sily,
oživiť zanedbané.
A hl'adám na dar Vianoc rým.

Odkiaľ to idem. A kam.
Spoznávam nepokoj a rozkryv, čo mnou vlní?
Túžim byť cherubínskych tónov plný?
K jasliam si ticho kl'akám
a kladiem svoje áno k nim.

Mám prázdne dlane, Pane.
A predsa háram rozdať srdce do atómu.
No i ten plameň ešte dodať k tomu.
Nech blkoce a planie
trvale blkom vianočným.

Aj keď nič nemám svoje.
Aj keď som dlžen život, vedomie i vieru.
Aj keď viem, že len z tvojej mery berú
semeno pre záboje.
Aj keď tak často plano sním.

Mám prázdne dlane, Pane.
S plnými nebol by som schopný dať sa iným.
Až prijímajúce ma zbavia viny,
že nič nekladím na ne.
Nechcem byť kupcom šanovným.

Dnes hl'adiš na mňa z jasiel'.
Dávaš sa, lež i sám prijímaš podriadené.
A osobne ma učíš rozdať veno,
lebo si ma dnes našiel.
Pre teba nie som anonym.
Mám prázdne dlane, Pane...